

valget foreslaaet, at Stadsbygmesteren bemyndiges til at dispensere fra den i Paragraphen indeholdte Bestemmelse.

Den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds har til § 12

Formanden: Maa jeg gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa — hvad jeg rigtig nok ved Forhandlingernes Begyndelse ikke udtrykkeligt bemærkede, men som jeg troede tilstrækkeligt antydet ved den Orden, hvori Ændringsforslagene ere opførte, — at § 12 med de dertil stillede Ændringsforslag ikke ere under Forhandling nu, men vil høre til det næste Afsnit. Udvalgets Ændringsforslag til § 12 er jo nemlig stillet under den Forudsætning, at dets Forslag til § 23 vedtages.

Ordføreren: § 23 staaer aldeles ikke i Forbindelse med § 12; det er kun det sidste Punktum af § 12, som Udvalget har foreslaaet at skulle udgaae, saafremt dets Forslag til § 23 vedtages; men det Ændringsforslag, der er stillet af den ærede Landstingsmand fra Belle (Lehmann), gaaer egentlig ud paa, at hele Paragraphen skulde udgaae.

Formanden: Ja, men da Udvalget har foreslaaet en Ændring i § 12, saafremt dets Forslag til § 23 vedtages, er det jo ganske vist, at § 12 og de dertil hørende Forslag først kunne komme under Forhandling og Afstemning, naar Ændringsforslagene til § 23 ere afgjorte.

Ordføreren: Jeg maa tillade mig at bemærke, at, hvis den nævnte ærede Landstingsmands Forslag bliver vedtaget, saa bortfalder aldeles Udvalgets Forslag.

Formanden: Ja, men altsaa ogsaa kun paa den Betingelse, at det vedtages. Man kan ikke sætte § 12 to Gange under Forhandling og Afstemning. Jeg troede at have tilstrækkeligt antydet den Fremgangsmaade, der vilde være at følge, ved, som den ærede Ordfører vil have lagt Mærke til, at sætte Ændringsforslagene til § 12 efter § 23, fordi Udvalgets Ændringsforslag til § 12 er betinget af Udfaldet af den Afstemning, der finder Sted ved § 23.

Ordføreren: Ja, da den høitærede Formand mener, at § 12 aldeles ikke kan komme under Forhandling nu, skal jeg undlade at udtale mig derom. De Grunde, hvorpaa Udvalget har støttet sit Forslag til den foregaaende Paragraph, gjælde ogsaa, forsaavidt det har foreslaaet, at § 13 skulde gives en Tilføining, der bemyndiger Stadsbygmesteren til at give Dispensation fra de dert forefrevne Regler for Lykkelsen af Ende- og Bagmure, „naar nye Etager agtes paaførte ældre Bygninger“.

Lehmann: Jeg skal tillade mig at gjøre det høitærede Thing opmærksom paa, at det egentlig ikke strengt taget er efter eget Valg, at jeg er kommen til at blande mig en heel Deel i denne Sag; men det forekom mig, at det høitærede Udvalg deels havde taget for lidet deels for meget Hensyn til de Bemærkninger, der andetstedsfra ere fremkomne om denne Lov. Der er efter min Mening blevet taget for meget Hensyn dertil, forsaavidt nogle af Udvalgets Medlemmer have meent, at man paa Grund deraf skulde standse hele Udgivelsen af denne meget vigtige og længselsfuldt forventede Lov, og Majoriteten har efter min Mening taget for lidet Hensyn dertil, da aabenbart efter den Maade, hvorpaa Sagen første Gang fremkom her, Udbyttet af Conferencerne var overmaade ringe. Jeg tillod mig i Modsatning dertil at gjøre den Anskuelse gjældende, at vi paa ingen Maade, fordi der var gjort endeel Grindringer imod Loven, kunde standse dette Lovgivningsværk eller dispensere os fra den os paahvilende Forpligtelse at forhjælpe det til at erholde Lovkraft, men at vi burde benytte ethvert Middel, der frembød sig, til at opnaae det, som er Diemedet med dette som med ethvert Lovudkastis Fremlæggelse paa Rigsdagen, nemlig at gjøre det saa godt, som vi formaade, og altsaa benytte, foruden hvad vi med vore egne Kræfter kunde udrette, al den Medhjælp, vi andetstedsfra kunde faae. Jeg troer, at disse Bemærkninger ikke have været vrkesløse; thi det ærede Thing vil see, at, som Sagen for Diebliffet foreligger, er paa den ene Side enhver Paastand om, at hele Lovudkastet skulde forkastes eller standses